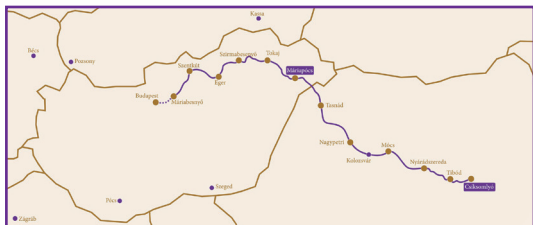

Budapest (Máriabesnyő) – Csíksomlyó *11 napos kerékpáros zarándoklat*

2018-ban Ferenc pápa megáldotta a Mária Utat és támogatásáról biztosította a világ sportzarándokait. Az idei évben pedig az ő csíksomlyói látogatása lett a Mária Maraton hívószava. Így került át az időpont a szokásos nyári forróságból, tavasz végére az eső áldotta májusra, az indulás pedig Mariazellből, a Közép-Magyarországi régióba, Máriabesnyőre. A Szentatya, Assisi Szent Ferenc után vette fel a Ferenc nevet. Utunk pedig Csíksomlyón a ferenceseknél ér véget, így zarándoklatunkat is kézenfekvő volt ferences lelkülettel végigjárni. A Csíksomlyóig kijelölt 800 km-es utat, 11 napra osztottuk fel.

*Életforma,
közösség,
spiritualitás*

MÁRIABESNYŐ – SZENTKÚT

Első napunk 66 km-es út volt, a máriabesnyői, apró, elefántcsont Szűzmária szobrot őrző kegytemplomtól Szentkútra, nemzeti kegyhelyünkig a ferencesek rendházához. A nógrádi dombokat Héhalom, Jobbágyi vidékén, kisforgalmú utakon küzdöttük le, kátyúkat kerülgetve. Szurdokpüspökihez vezető átkötésen meg már aszfalt sem volt...

Pásztón kedves fogadtatásban volt részünk, a TV-sek pedig riportot készítettek az esti Híradóhoz. Szentkút már nem volt innen messze, az első nap frissességével

tettük meg az utolsó 15 km-t. (Na, ebben azért nem vagyok biztos.)

„Szentkútra való megérkezésünkkor a harang szólt, az eső csepegett, és amikor az utolsó befutó is megérkezett az áldás zuhogó esőcseppeket öltött magára. Szentmisével zártuk a napot” (írta úti-

naplójában az egyik zarándoktársunk, S.P.)

SZENTKÚT – EGER

Második napunk reggeli misével kezdődött a szentkúti basilica minorban. Majd esővel és a Mátrát északról kerülő útvonallal folytatódott. A zárándókat igencsak próbára tette a szél, az eső, az egymást követő dombok. Hiába a szép táj, a bensőséges hangulatú tarnaszentmáriai szentély, jó volt 66 nehéz kilométer után megérkezni Egerbe.

„Hinni akarom, hogy ahogyan a víz tisztára mos és élet fakad általa, úgy nehézségeinket és gondolataink szennyét megtisztítja küzdelmeink és fáradtságos áldozatunk...” (részlet az útinaplóból, S.P.)

EGER – SZIRMABESENÝÓ

Harmadik napunk a nagy átkelésről szólt. Egerből felmenni a Bükk tetejére, elmélyülni a csendben a fáradtságot megélve, majd visszaereszkedni a hangos

nagyvárosba Miskolcra. Ez az adottság mindenképp egyfajta keretet adott a szakasznak. A nap nagy féltelme a 20 km hosszú emelkedő volt. Ha nem is egyforma lendülettel, de mindenki felért 840 méteres magasságba. Hosszan időztünk egyik legkülönlegesebb Nemzeti Parkunkban, már csak azért is mert Jávorkúton várt ránk az ebédünk. Ebéd után ért minket a meglepetés, rákezdett az eső, vízben kell leereszkednünk kihívásokkal teli szerpentinben. Lillafüredre már napsütésben kanyarodtunk be, de az égen látszott hogy valami készül. Miskolcon szinte ránk szakadt az ég. Olyan felhőszakadásban volt részünk, hogy az már tulajdonképpen élmény volt.

Ilyen időben rendesen tető alól ki sem dugja az orrát az ember, nem hogy kerékpározzon! De mint a heves esők többnyire, ez is elállt 1 órán belül, már szárazon fejeztük be 71 km-es szakaszunkat Szirmabesenyőn.

SZIRMABESENÝÓ – TOKAJ

Negyedik napon bizakodással néztünk az égre – mint egyébként mindig –, úgy nézett ki, végre már kicsit

átmelegsünk a napfényben, nem az eső áztat majd minket. Hamar elértük Sajópálfalát, ahol megismerkedtünk a ruszinok liturgikus énekeivel és a könnyező kegykép történetével. Gesztely után megtapasztal-

tuk, hogy nem csak a dombok nehezítik a kerékpáros zarándokok dolgát, hanem a szembeszél is. Égettük a kalóriákat, a fáradtság is kezdett felgyülemelni, Szerencsen jól esett a hosszabb

pihenő ebéddel, és a várudvaron átbringázás élménye. A közeli Tarcalon, szabadon választható program keretében felkapaszkodtunk az Áldó Krisztus szoborhoz, volt ki bringával, volt ki gyalog és néhányan a kettőt kombinálva. A lenyűgöző méretű alkotást látni közelről és a pazar panoráma meghálálta az erőfeszítést. Innen már a lapos tájon, hamar megkerültük a Tokaj-hegyet, és beérkeztünk a világhírű borvidék fővárosába.

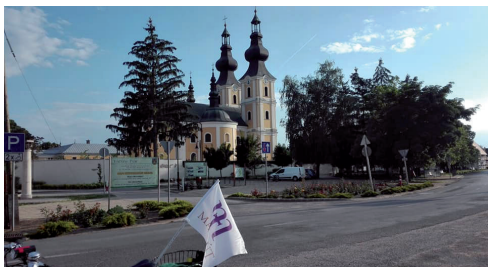

TOKAJ – MÁRIAPÓCS

Ötödik nap ígérete, hogy kipihenhették magukat a zarándokok. A 61 km-es távon mindössze 4 óras pedálozást terveztünk az emelkedőktől mentes terepen, korai megérkezéssel Máriapócsra. A nap elején átgurultunk a tokaji

hídon a Tisza túloldalára, ahol Rakamazon kedves fogadtatás, mellett nézhettük meg a modern, szép, letisztult stílusú plébániatemplomot. Majd végig kerékpárúton mehettünk Nyíregyháza központjáig, ahol a Magyarok Nagyasszonya-templomban közös imádságot és éneklést tartottunk, és hosszabb

pihenésre, „eltávozásra” kapott engedélyt a csapat. Nagyállóig kissé kellemetlen utunk volt a forgalmas főúton, de a fegyelmezettségnek és a határozott tempónak köszönhetően, biztonságosan letudtuk.

Tovább már ismét kerékpárút adott biztonságot. Kállósemjénen betértünk a Nyírség egyik, impozáns ikonosztázióval rendelkező templomába, ahol énekeltünk, imádkoztunk. Máriapócs kettős tornyú templomát messziről megláttuk, hamar

odaértünk. Lepakolás után, a XVII. század hangulatát idéző kis fatemplomban vettünk részt szentmisén.

Este pedig jó hangulatú, beszélgetős vacsorán osztottuk meg egymással örömeinket, élményeinket.

MÁRIAPÓCS – TASNÁD

Hatodik nap az utolsó kényelmes szakasz Csíksomlyóig mondtuk a csapatnak. Máriapócsra reggel megtiszteltetés érte a zarándokokat, Kocsis Fülöp a magyar görögkatolikus egyház feje, személyesen

jött el áldással indítani bennünket az útra. Nyírbátorban tartottuk első pihenőnket ahol a ferences katolikus templomba is benéztünk, és a különlegesen szép református templomnál is megálltunk. Bátorligetig csodáltuk a nyírségi tájat, Vállajnál pedig szegedi dóm „kistestvérnek” nevezhető templomban mondtunk imádságot. A vasárnap nyugalmanak köszönhetően a határ túloldalán is jó dolgunk volt a máskor egyébként forgalmas főúton. Nagykárolytól kitérőt tettünk Kaplonyba hogy az ottani ferenceseknél vehessünk részt a vasárnapi szentmisén. A mise

után a Károlyi-kastély kertjében egy zarándok testvér fogadott minket, gazdagon megrakott szendvics menüvel.

Az idővel kissé megcsúsztunk, de 8 órára (ami otthoni idő szerint csak 7 óra, tehát nem vészesen későn) mindenki beért a tasnádi Caritas házába, a szállásra, ahol évek óta minden maratonon remek vacsorával kényeztetnek minket.

Ez most sem volt másként.

TASNÁD – NAGYPETRI

Hetedik napról tudtuk, hogy nehéz lesz. 105 km a zarándoklat leghosszabb szakasza és az emelkedők is beköszöntek. Tasnádról rögtön egy hullámvasutat idéző úttal kezdtünk, aztán egy szép, erdős szakaszon laposan, de kitartóan emelkedtünk. Majd merede-

ken és hamar legurultunk a Kraszna völgyébe, ahol egy viszonylag egyhangú 35 km-es szakasz vitt előre Zilahig. A nagy forgalom nem a zarándokok barátja, öröm volt kijutni végre az autókkal teli városból, ahol hosszú emelkedő tornyosult elénk, fel a Meszes-hágóra. Kinek könnyebben, kinek nehezebben ment a szerpentin, de abban mindenki egyetértett, az egyhangúságnak vége lett. A tető után, szédítő lejtőzést követően, megcsodáltunk az erdélyi mesteremberek egyik remekművét, a csömörlői fatemplomot. A megállás egyben segített újból rendezni a sorokat, és erőt gyűjteni a hátralévő távra. A nehézségeken már túl voltunk, csupán a távolságot kellett ledarálni, ami még vissza volt. A nagypetri Magnólia Panzió az egész út egyik legvendégszeretőbb, családi vállalkozásban vezetett szállása. Öröm volt belakni a, kedves, nagy házat.

NAGYPETRI – MÓCS

Nyolcadik napon a szállást adó településtől zarándo-

kok az erős emelkedőt, a legelőt őrző vad kutyák pedig minket támadtak. Mi kitartóak voltunk, a kutyák kevésbé, így a hegyet leküzdöttük, az ebek pedig visszavonultak keménységünket látva.

A hegy aljában még volt egy komplikált bringa javításunk, egy agyváltós hátsókeréken kellett kicserélni a kilyukadt gumit. Ez is megvolt, a terepviszonyok is kedvezőek voltak, könnyű utunk volt Kolozsvárig, ahol a ferences templomhoz és rendházhoz igyekeztünk. Szentmisén vettünk részt, majd a Tibor atya intézkedésére frissen készült gulyást kaptunk. Míg a zarándok lelki és testi táplálékukat magukhoz vették, a napsütötte kolostorkerengő-udvaron száradtak kimosott ruháik.

A városból kifelé vezető utat nem szerettük meg, de fegyelmezetten, zártan haladt a csapat, így ügyesen kijutottunk. Apahidánál bebizonyosodott, hogy 60 méternyi szint is nagyon nehéz tud lenni, ha ez 700

m hosszba van besűrítve. Még két erős emelkedő izasztotta meg minket Mócsig, de a táj látványa honórálta erőfeszítéseinket.

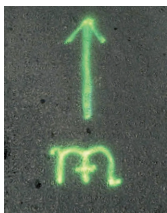

MÓCS – NYÁRÁDSZEREDA

Kilencedik nap, a meglepetések napja is volt. Meglepődtünk, hogy napok óta milyen szép idő van, nem

ázunk el. Az első nagy hegy után Pusztakamaráson meglepetés volt a kis kitérővel elérhető Sütő András emlékház. Felfedeztük, hogy a festékszóróval, milyen formás jelzéseket tudunk hátrahagyni az úton az eltévelyedést kizárva. Talán még egy kis reklámot is csinálva a Mária Útnak. Meglepődtünk milyen jól bírja már a csapat a hullámvasútra hasonlító útvonalat. Az egyik ilyen nagy domb tetején össze is álltunk egy csoportképre, mely talán a legjobban adta vissza erdélyi napjaink hangulatát.

A mezőrücsi ebédszünet után, meglepő hegy következett, 3-szor hittük azt, hogy ott a teteje, már a lejtő következik, de mindig volt feljebb. Marosvásárhelyen az ortodox templomot néztük meg, aztán sietősre vettük, mert Laci atya Nyárádszeredán szentmise-re várt minket. No és aki már járt a nyárádszeredai katolikus templomban az meglepődött, hogy milyen szépen átépült, kibővült a templom. 94 km-es, szépséges nap volt. A társaság megszavazta, hogy ez volt eddig a legszebb szakasz.

NYÁRÁDSZEREDA – TIBÓD

Tizedik nap, „az utak melyek mindenén kívül esnek” jégében telt szakasz. Nyárádszentimréről elindultunk egy olyan köves és emelkedős úton mely alapesetben a hobbikerékpárosok rémálma, no de mi zárándokúton voltunk. Olyankor minden, más megvilágításba kerül. Elhangzott hogy: „nincs azzal semmi baj, le lehet szállni és egy picit tolni, olyankor legalább rá lehet csodálkozni a szép tájra.” Székelyabodra ezzel a tapasztalással értünk, értékelni tudtuk a székelys-

gét megtartó elzárt települést. Hosszas autómentes kerekedés után érkeztünk Szolokmára, ahol még inkább megtaláltuk azt a csendes távolságot, amire a zárándok vágyik. A falubeliek büszkén mutatták meg egyszerűségében szép templomukat. Még sok-sok kilométert mentünk az Énlaka-Firtosváralja hegyvonulaton, csodás panorámával a tiszta időben, és történelem illatú kis falvakkal, benne székely emberekkel,

élő hagyományokkal. Farkaslakán visszacsöppentünk a XXI. századba, a forgalmas utat nem tudtuk elkerülni Székelyudvarhelyig. Udvarhelyre a ferencesekhez igyekeztünk szentmisére. Mise után már csak egy könnyű kerekedés volt hátra a tibódi szállásig.

TIBÓD – CSÍKSOMLYÓ

A tizenegyedik, a megérkezés napja. Annyira közel voltunk már a célhoz, hogy bármi is legyen előttünk, nem állíthat meg! Reggel megköszöntük szívélyes vendéglátást a családi farm-panzió tulajdonosainak, és nekiindultunk másfélhetes zarándoklatunk legmagasabb pontjának, az 1000 m magas Tolvajos-tetőnek. Vitt minket a jókedv, a várakozás, az erő amit magunk teszünk bele és a többi amit az Úristenre bízunk. Homoródfürdőn megpihentünk, feltöltöttük palackjainkat a Mária-forrás szokatlan ízű gyógyvizéből. A legközelebbi pihenőhelyet 19 km-re lévő tetőponthoz tűztük ki, a Három-kereszt emlékműnél.

Miután bevártuk, hogy mindenki felérjen, együtt gurultunk be Csíkszeredára, ahol zarándoktársunk kedves családja volt az első, aki üdvözölte a messziről érkező kerékpárosokat, vagyis minket. Hála nekik lelkesedésükért! Innen már csak rövidke út volt vissza a kegytemplomig. Ferences testvérek fogadtak minket, az öröm és a meghiúsultság egyszerre volt jelen. Megérkezésünk megváltoztathatatlanul, utunk végét a hirtelen ránk szakadó eső is egyértelművé tette.

